

Αντιφωνητής

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΜΑΣ ΜΕ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΕΙΤΕ ΟΣΟ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΛΙΓΟΤΕΡΕΣ ΕΙΤΕ ΟΣΟ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΕΣ

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ

24 ΜΑΪΟΥ 2006

ΕΤΟΣ 8ο / ΑΡ. Φ. 196 / ΤΙΜΗ 0,90 €

Έκσυγχρονιστικός υπερπατριωτισμός

Τόν τελευταίο καιρό γινόμαστε μάρτυρες μιάς περιέργης στροφής επί τό... έθνοπατριωτικότερον του πολιτικού και δημοσιογραφικού κατεστημένου. Άνθρωποι και χώροι που μόλις πρόπερσι στήριξαν ολόψυχα τό Σχέδιο κατά της Κύπρου, βγαίνουν σχεδόν σε καθημερινή βάση λαύροι κατά της Τουρκίας και της κυβέρνησης Ερντογάν, πυροδοτώντας μία συνεχή ένταση και πιέζοντας (άνεπιτυχώς ως τώρα) την ελληνική Κυβέρνηση να ανεβάσει τούς τόνους. Σήμερα περιφέρουν σενάρια κατά της Θράκης, χθές ξιπάστηκαν με κάποιους μειονοτικούς πολιτευτές, αύριο κάτι άλλο...

«Και ποιό είναι τό δικό σας πρόβλημα;», θά άντέτεινε κανείς. «Εσείς δέν γράφετε τόσα χρόνια στό ίδιο μήκος κύματος; Δέν μιλάτε για τούς κινδύνους και για τήν ανάγκη νά σκληρύνει ή ελληνική στάση;» Ναι. Υπάρχει ωστόσο ένα πρόβλημα, ένα ζήτημα αξιοπιστίας: Οί κύκλοι αυτοί των ναιναϊκών δέν έχουν πεί λέξη για τό κυπριακό τους άγος και συνεχίζουν νά θάβουν - ευκαιρίας δοθείσης - τόν πρόεδρο Παπαδόπουλο, άρα δείχνουν άμετανόητοι για τό πρόσφατο έγκλημά τους. Ταυτόχρονα νά μήν ξεχνάμε ότι αναφερόμαστε σε κείνους που πριν έπτά χρόνια ξεκίνησαν τίς έλληνοτουρκικές άγάπες με τούς κεμαλικότερους έκφραστές του τουρκικού κατεστημένου, αλλάζοντας πάγιες θέσεις της χώρας μας. Μας είναι λοιπόν άδύνατον ν' άντιληφθούμε πώς οί κολλητοί του Έτζεβίτ και του Ντεμιρέλ, οί συγχροεντές του Τζέμ και οί σύντροφοι του Μπαχτσελί βρίσκουν τώρα τόν Έρντογάν... έπιθετικό! Τόσα χρόνια ύποστήκαμε στη Θράκη τίς προκλήσεις των Φαϊκόγλου - Ακίφογλου - Γκαλήπ, τίς περιοδείες του Ακτουνά, τίς γουρουνιές της Τσιλέρ, και νά που τώρα τό ρωμείο σπαθί δέν σηκώνει ούτε τή μύγα του Ιλχάν! Μέχρι και μιά πεσμένη από τόν άέρα ποντιακή σημαία στη Σαλονίκη γίνεται θέμα στα δελτία των όκτώμισ! Πού; Έκει όπου πριν 2 χρόνια δέν περνούσε ούτε λέξη μή φιλική προς τήν Τουρκία!

Θά μπορούσε κανείς νά τό δει ως μία αντιπολιτευτική σπέκουλα του ΠαΣοΚ, προκειμένου νά αναδείξει τίς κυβερνητικές άνεπάργκειες στα έλληνοτουρκικά. Δέν νομίζουμε όμως ότι έτσι άπαντώνται όλα τά ερωτήματα: τό κλίμα αυτό έχει πιά έπιβληθεί παντού και τό κέντρο που τό συντονίζει - άν υπάρχει

- πρέπει νά είναι πολύ ισχυρότερο.

Επειδή λοιπόν δέν τρώμε κουτόχορτο για νά πιστεύουμε στον διακηρυγμένο ρόλο των ΜΜΕ (ιδίως της τηλεόρασης) έπειδή δέν πιστεύουμε ότι ξαφνικά άνένησαν όλοι οί δολαριόφρονες της πρωτεύουσας χαβούζας' έπειδή διατηρούμε άκόμη ένα μέτρο ζυγίσματος και σύγκρισης για όσα συμβαίνουν

δίπλα μας' γιαυτό λοιπόν θεωρούμε ύποπτη όλην αυτήν τήν έλληνολογία. Είμαστε βέβαιοι πως συνδέεται με τήν άρνηση της Τουρκίας νά συναινέσει στα άμερικανοεβραϊκά σχέδια κατά του Ιράν και με τόν υπερατλαντικό σχεδιασμό για τόν διαμελισμό της μεταξύ της δυτικής σφύρας και του κουρδικού άκμοнос. Παράλληλα, ύποβοηθείται και ή προσπάθεια ένταξης μας στο δυτικό στρατόπεδο του «πολέμου των πολιτισμών» ό οποίος μεθοδεύεται.

«Κι άνάκόμη είναι έτσι, δέν πρέπει ως Ελλάς νά έπωφεληθούμε;» θά ήταν μία λογική άντίρρηση για τίς άνωτέρω έπιφυλάξεις. Ναι, νά έρευνηθεί, αλλά έχοντας συνείδηση του που πάμε, πώς πάμε και κυρίως του ποιού μας πάνε εκεί. Πέρα από τό λειτουργικό (και άισθητικό) πρόβλημα νά έχεις έμπροσθοφυλακή του πατριωτικού λόγου τούς Χατζηνικολοστα ητριαναφυλλοπτεντέρηδες που μέχρι χθές άποσιωπούσαν ήσυκοφαντούσαν όσα σήμερα κάνουν παντιέρα, άς μήν ξεχνάμε που μας όδήγησε ή έθνοκοφροσύνη (που, όπως είπε ό Μιχάλης Χαραλαμπίδης, ήταν άμερικανοκοφροσύνη) στις δεκαετίες του '50, '60 κι '70. Νά γνωρίζουμε που υπάρχουν κίνδυνοι άποπροσανατολισμού, που ευκαιρίες έπιβολής κάποιας θέσης μας και που έθνικά δίκαια και συμφέροντα. Ποτέ δέν είμαστε υπέρ ενός άφρονος, συνθηματολογικού πατριωτισμού - πόσο μάλλον άντιτουρκισμού - και δέν θά μας αλλάξουν βέβαια τώρα τά βαποράκια της προπαγάνδας των άφεντικών.

προφίλ των υποψηφίων της. Εξηγήστε τους λόγους της επικοινωνιακής επιλογής σας. Ποιο άντεπιχείρημα, τέλος, θα προτείνατε να προτάξει η ηγεσία της παράταξης για την οποία εργάζεστε στην αιτίαση των πολιτικών της αντιπάλων ότι με την εκπαιδευτική της πολιτική, ειδικά στο μάθημα της Έκθεσης, εθίζει τους νεαρούς μαθητές και μελλοντικούς πολίτες - ψηφοφόρους σε επικοινωνιακά τρικ και τερτίτια, ενισχύοντας την ανάπτυξη της εντύπωσης σε βάρος της όξυνσης της κρίσης και της διαμόρφωσης ωριμότερης άποψης πάνω στην ουσία των θεμάτων; Μήπως θα 'ταν προτιμότερο να «ντριμπλαριστεί» και η αιτίαση αυτή επικοινωνιακά;

Καλή επικοινωνιακή επιτυχία

Γιάννης Στρούμπας

Τό Άπαρτχάιντ έπεκτείνεται...

Όσο ή διεθνής Κυνότητα άσχολεϊται με τήν άπομόνωση - και ύπονόμηση - της παλαιστινιακής κυβέρνησης της («τρομοκρατικής») Χαμάς, τό σιωνιστικό άπαρτχάιντ συνεχίζει άκάθεκτο τή δουλειά του. Δίπλα βλέπετε τίς άρχιτεκτονικές του έπιδόσεις στη Βηθλεέμ: Ένας πύργος έπιτήρησης στο έξάμετρο Τείχος του Αϊσχους, πίσω από τό όποιο έτοιμάζονται νά καρφώσουν στην κλεμένη Παλαιστινιακή γη ένα έβραϊκό Πανεπιστήμιο, μία Συναγωγή και ένα νέο λημέρι έπείκων (σάν αυτούς της Χεβρώνας που έπιτίθενται στα ντόπια σχολιαρόπαιδα που χρησιμοποιούν... «έβραϊκά» μονοπάτια!). Από τή μιά ή μεγαλύτερη άνοικτή φυλακή του κόσμου και από τήν άλλη ό περιοσίους λαός στο άπυρόβλητο... Τήν ίδια στιγμή, τό Άνώτατο Δικαστήριο της χώρας ένεκρινε τόν ρατσιστικό νόμο του 2003

που άπαγορεύει γάμους σε άραβικής καταγωγής πολίτες με όμοφύλους τους των Κατεχομένων (τούς άρνείται άδεια παραμονής και ύπηκοότητα)! Έτσι, ό ναζιστικός χαρακτήρας του έβραϊκού κράτους, φτάνει νά καταγγέλεται ως κι από τήν Αμερικάνικη Διεθνή Άμνηστεια! Τί νά τό κάνεις όμως; Πέρα από επί μέρους άντιδράσεις κάποιων τολμηρών και συνειδητών πολιτών - σάν τούς Βρετανούς πανεπιστημιακούς που άποφάσισαν μπουϊκοτάζ των ισραηλινών πανεπιστημίων - δέν κουνιέται φύλλο. Τό φόβητρο της «άντισιμητικής» ρετσινιάς σκιαάζει τήν άνθρωπότητα...

Πρόσθεση, όχι άφαίρεση πολλαπλασιασμός, όχι διαίρεση

(Μιλάμε φυσικά για λεφτά και προπαγάνδα, έτσι;)

Καθώς τό κοινοτικό σήριαλ «Εκπαίδευση Μουσουλμανοπαίδων» συνεχίζεται υπό τήν καθοδήγηση της κ. Α. Φραγκουδάκη, ένα άκόμη συμβάν - και μάλιστα τό έναρκτηριο της νέας φάσης - ήρθε νά ενισχύσει τήν διάχυτη έντύπωση της παρείστικης νοοτροπίας στη διαχείριση των (τεραστίων) κονδυλίων.

Φέστε τά χαρτιά σας μέχρι... χτές! Μέ ήμερομηνία 29 Μαρτίου έφτασε στις ΕΑΜΕ Ροδόπη και Ξάνθης έπιστολή της Α.Φ. και του καθ. Χ. Σακονίδη που κοινοποιούσε πρόσκληση έκδήλωσης ενδιαφέροντος εκπαιδευτικών για νά διδάξουν στο διευρυμένο σχολικό ώραριο σε μουσουλμάνους μαθητές. Καί τότε έληγε ή προθεσμία ύποβολής των δικαιολογητικών; **Δύο μέρες μετά!** Μάλιστα: ή πρόσκληση έκδήλωσης ενδιαφέροντος, με ύπογραφή του Προέδρου της Έπιτροπής Έρευνών καθ. Σάββα Τοκμακίδη, ζητούσε κατάθεση δικαιολογητικών μέχρι τίς 31-3-06! Καί τό έξίσου ώραίο, «ή έμπειρία των υποψηφίων στη διδασκαλία μαθητών εύάλωτων ομάδων και μειονοτήτων θά συνεκτιμηθεί κατά τήν άξιολόγησή τους». Λογικό, θά άντέτεινε κανείς. Μόνο που για ν' άποκτήσεις τέτοιαν έμπειρία πρέπει νά πρώτα νά μάθεις έγκαιρα τουλάχιστον τήν προκήρυξη, έ; Άλλιώς φτιάχνουμε μιά παρέα με τά φιλαράκια μας, που τυγχάνει

νά μοιράζονται σε σημαντικό βαθμό και τίς ίδιες πολιτικές ιδέες, και τελικά με τά Ξένα (και διόλου ευκαταφρόνητα!) λεφτά άποκτάμε προύπηρεσία, ειδίκευση και άλλα άξιοσέβαστα προσόντα...

Ό μισελληνισμός στα σχολεία!

Τό χειρότερο όμως δέν είναι αυτό. Είναι, όπως έχουμε ξαναγράψει, τό περιεχόμενο των βιβλίων που έτοιμάζει ή συγκεκριμένη ομάδα για τούς αυριανούς πολίτες της χώρας μας. Κι άν κάποιος θεωρεί μεροληπτική τήν δική μας κριτική, σήμερα του προσφέρουμε τήν έπίσημη, αυτήν του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, όπως καταγράφηκε στην σχετική συνεδρίαση του προηγούμενου μήνα (5-4-06) του Τμήματος Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Στην συνεδρίαση αυτή ή αναπληρ. πρόεδρος του Τμήματος κ. **Αναστασία Κυρκίνη - Κούτουλα** ήταν πραγματικός καταπέλτης για τήν «Αρχαία Ιστορία» που έτοιμάσε ή ομάδα για τήν Α' Γυμνασίου (δηλαδή για τά Έροσπουδαστήρια; Πού άλλου μπορεί νά χρησιμοποιηθεί)

Δέν θά σταθούμε στις θετικές ή άρνητικές κρίσεις για τό τεχνικό μέρος της έκτέλεσης, αλλά στις 24 (!) έξαιρετικές παρατηρήσεις της κ. Κυρκίνη - Κούτουλα που άφορούν άνακριβείες, παραλείψεις και άξιολογικές κρίσεις, ΟΛΕΣ (τί σύμπτωση!) σε βάρος της Ελλάδος και του Χριστιανισμού!!!

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΕΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ (Ο λόγος στην Έξεταστική Επιτροπή)

Θέμα Έκθεσης:

Λαμβάνοντας υπόψη σας το επικοινωνιακό πλαίσιο του θέματος που ακολουθεί, να αναπτύξετε πάνω σ' αυτό την άποψή σας σε 500 έως 600 λέξεις:

Ως επικοινωνιολόγοι καλείστε από μεγάλη πολιτική παράταξη να αναλάβετε την εκστρατεία της για προσέλκυση ψηφοφόρων. Εξηγήστε αν θα προτιμήσετε την προβολή των πολιτικών θέσεων της παράταξης και των προγραμματικών της δηλώσεων για τη μετεκλογική διακυβέρνηση της χώρας ή την προβολή των ενδυματολογικών προτιμήσεων και του οικογενειακού

Ανα-γνώσεις

Κράτος - συμμορία

Ο Τόμ Γουώκερ στους *The Sunday Times* (11-4-06), μεταδίδει από την Πρίστινα περί του άλβανικού έπους της Δύσης:

«Τό Κόσοβο πέφτει στα χέρια των άλβανικών έγκληματικών συμμοριών, ρίχνοντας έτσι βαρεία σκιά στις προσπάθειες της διεθνούς κοινότητας για την μετατροπή του σε πλήρως ανεξάρτητο κράτος μέχρι το τέλος του έτους. Οι συμμετέχοντες στις συνομιλίες της Βιέννης υπό την αιγίδα του ΟΗΕ για το τελικό καθεστώς του Κόσοβου, άνησυχούν πώς το δίκτυο της Μαφίας που έμπορευόταν όπλα από την Αλβανία τό 1997 και τό 1998, χρησιμοποιεί τά ίδια κανάλια για τό αύξανόμενο λαθρεμπόριο τσιγάρων, τσιμέντου και πετρελαίου. Η πορνεία και τά ναρκωτικά είναι επίσης δημοφιλή προϊόντα της μαύρης οικονομίας.

Τά κέρδη επενδύονται σε εμπορικά κέντρα και ξενοδοχεία που αύξάνονται σε μία οικοδομική έκρηξη της επαρχίας. Τά βενζινάδικα είναι εξαιρετικά δημοφιλή - υπάρχουν πάνω από 2.000 για την έξυπνότητα ενός πληθυσμού 2.000.000. Πολλά πιστεύεται ότι είναι μέρος ξεπλύματος χρημάτων, που ελέγχεται από λίγες οικογένειες οι οποίες εμπλέκονται με τό λαθρεμπόριο καυσίμων από τό Μαυροβούνιο. Παρά τίς προσπάθειες του Σόρεν Γιένσεν - Πέτερσεν, επικεφαλής της αποστολής του ΟΗΕ στό Κόσοβο να υποβαθμίσει την έκταση του προβλήματος, αξιωματικοί του Όργανισμού παραδέχονται ότι ή διαφθορά εκτείνεται βαθειά στην καρδιά της κυβέρνησης. «Έγκληματικές ομάδες μπορούν και επιχειρούν άτιμωρητί», λέει ό Μάρκε Άντονι Νοβίτσκι, κορυφαίος δικηγόρος της Πολωνίας για ανθρώπινα δικαιώματα και διεθνής συνήγορος του ΟΗΕ στό Κόσοβο μέχρι πέρσι. «Υπάρχει ένα κράτος έγκληματιών στην έξουσία - και χρειάζεται ύπόγειες παράνομες δομές για να προμηθευτεί ό,τι χρειάζεται για την επίβιώσή του. Αυτά τά δίκτυα βασίζονται στην αδυναμία των δημοσίων οργανισμών ώστε να γίνεται άνεκτή ή λειτουργία τους».

Τό Γραφείο έσωτερικής επίβλεψης του ΟΗΕ κατηγορήσε τόν Πέτερσεν την παρασκευή ότι κλείνει τά μάτια στην έκτεταμένη άπάτη στό αεροδρόμιο της Πρίστινα. Άπάντησε χαρακτηρίζοντας την άναφορά «έντελώς άδικαιολόγητη».

(...) «Ο σκοπός είναι να κρατηθούν οι έγκληματίες υπό έλεγχο», λέει ό Νοβίτσκι. «Τό έρώτημα είναι: μπορεί να τό πράξει ή διεθνής κοινότητα; Είναι πολύ άμφίβολο...»

Η Ποντιακή μνήμη τιμήθηκε για πρώτη φορά στο Βερολίνο

Διήμερες εκδηλώσεις μνήμης για τή γενοκτονία των Έλλήνων του Πόντου διοργάνωσε ό Σύλλογος Ποντίων Βερολίνου «Οί Ύψηλάντηδες». Τό Σάββατο 20 Μαΐου, στην έλληνική κοινότητα Βερολίνου, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με όμιλητή τόν Φάνη Μαλκίδη, λέκτορα στό Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο, με θέμα «έθνικές και διεθνείς διαστάσεις του Ποντιακού ζητήματος». Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν ό Πρόξενος της Κυπριακής Δημοκρατίας Α. Σαμμούτης, ό στρατιωτικός άκόλουθος της Έλληνικής Πρεσβείας στη γερμανική πρωτεύουσα Ο. Κουιμτζής, Έλληνες του Βερολίνου, αλλά και εκπρόσωποι των Αρμενίων, Ασουριών και Αραμαίων, με τούς οποίους ό Σύλλογος Ποντίων έχει δημιουργήσει εδώ και χρόνια την ομάδα για την άναγνώριση των έγκλημάτων της Τουρκίας. Τήν Κυριακή 21η Μαΐου πραγματοποιήθηκε μνημόσυνο, όπου παραβρέθηκε ό Έλληνας πρόξενος Α. Άγγελόπουλος καθώς και ό Κύπριος πρόξενος, οι στρατιωτικοί άκόλουθοι της Ελλάδας, ενώ άκολουθώς έγινε κατάθεση στεφάνων στό μνημείο άδικοχαμένων λαών στό πρώην άνατολικό Βερολίνο.

Ό Φάνης Μαλκίδης στην όμιλία του τόνισε: «Είναι γεγονός ότι τό Ποντιακό ζήτημα σε όλες τίς συνιστώσες του (γενοκτονία 1916-1923, ποντιόφωνοι - κρυπτοχριστιανοί, Πόντιοι της πρώην Σοβιετικής Ένωσης), παρέμεινε για πολλά χρόνια στό περιθώριο. Λόγοι που σχετίζονταν με τίς κατά καιρούς προσεγγίσεις Ελλάδας και Τουρκίας, - σύμφωνο του 1930, κοινή ένταξη στό ΝΑΤΟ τό 1952, συνομιλίες της δικτατορίας, καθώς και οι πολιτικές «περί έξευρωπαϊσμού της Τουρκίας, συνεργασίας και φιλίας», άπομόνωσαν τό Ποντιακό ζήτημα. Όσοι από τούς Πόντιους πρόσφυγες του 1922-1923 έγκαταστάθηκαν στόν έλλαδικό χώρο άντιμετώπισαν πολλά προβλήματα που δυσχέραναν την ήδη τραγική πορεία τους κατά τή διάρκεια της γενοκτονίας. Η άποκατάσταση της δημοκρατίας στην Ελλάδα και ή άρχή της δεκαετίας του 1980,

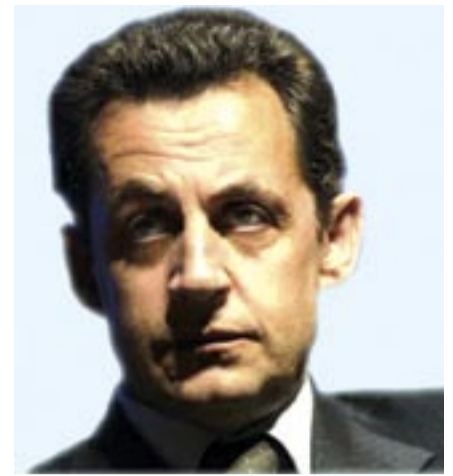
άνοιγει ένα νέο κύκλο στό Ποντιακό ζήτημα, άφου οι Πόντιοι, παιδιά των προσφύγων του 1922-1923 έδωσαν μία νέα πνοή με τό διεκδικητικό πλαίσιο που τέθηκε στό Α' και Β' Παγκόσμιο Ποντιακό Συνέδριο. Η ένασχόληση με τό Ποντιακό έντείνεται στις άρχές της δεκαετίας του 1990, όταν ή έλευση των Ποντίων από την ΕΣΣΔ, δημιούργησε μία πίεση στόν έλλαδικό χώρο και στό οργανωμένο Ποντιακό κίνημα, με άποτέλεσμα να τεθεί τό αίτημα της άναγνώρισης της γενοκτονίας. Τό 1994 ή Βουλή των Έλλήνων άναγνωρίζει την 19η Μαΐου ως ήμέρα μνήμης των 350.000 και πλέον Έλλήνων που χάθηκαν. Η συνέχεια όμως επανέφερε στην μνήμη των παλαιότερων Ποντίων την πολιτική της δεκαετίας του 1950. Αντί για άναγνώριση- διεθνοποίηση, ύπονόμηση και άποσιώπηση στό όνομά της από τά πάνω έπιβληθείσες έλληνοτουρκικές φιλίας. Αντί για άποκατάσταση των Ποντίων της τ. ΕΣΣΔ, διαβίωση σε άθλια γκέτο και πελατειακές πολιτικές εκμετάλλευσης (βίζα, έλληνική ιθαγένεια, εργασία, τρόφιμα, κ.ά.). Αντί για προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Ποντιόφωνων στην Τουρκία, προκλήθηκαν άπελάσεις Ποντιόφωνων που ήρθαν να σπουδάσουν, να εργαστούν και να ζήσουν στην Ελλάδα- επικράτησε τρομοκρατία και έκφοβισμός στόν Πόντο.

Όστόσο, ύπηρξαν δυνάμεις που άντιστάθηκαν σ' αυτήν κατάσταση ή οποία δεν τιμά κανένα έθνος, καμιά πολιτική τάξη και κοινωνία και

Υπόθεση Ντρέφους του 2006

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν εις Παρισίους: Μία έντολή έρευνα για σκάνδαλο παράνομης χρηματοδότησης από την κυβέρνηση βρίσκεται στό στόχαστρο των ΜΜΕ και άντί να έπιβραβευθεί αυτός που την διέταξε, βρίσκει τόν μπελά του, πιεζόμενος να παραιτηθεί! Ό (προβαλλόμενος) λόγος; Τό γεγονός ότι ή έρευνα για τό σκάνδαλο Clearstream στράφηκε και στην έμπλοκή ύψηλόβαθμου... κυβερνητικού στελέχους! Κι άντί να είναι αυτός λόγος για έπιπλέον εϋσημα στόν πρωθυπουργό, που παρέβλεψε την έννοια του πολιτικού κόστους για την παράταξή του, τείνει να γίνει ό πολιτικός του τάφος! Τελικά, με την πολιτικοποίηση της υπόθεσης, είναι αδύνατον να πληροφορηθεί κανείς τό τί άνακαλύφθηκε στό γραφείο του Λουξεμβούργου και τί όχι. Αληθινούν τά περί προμηθειών στην πρό δεκαπενταετία άγοραπωλησία των ξει φρεγατών της Ταϊβάν; Άγνωστο. Όλοι άσχολούνται με την ένδοκοματική κόντρα και με τά (πιθανολογούμενα) κίνητρα του Ντέ Βιλπέν...

Γιατί γίνονται όλα τούτα; Μά... γιατί άφορούν τον Νικολά Σαρκοζί, άγαπημένο πουλέν των παρεξουσιαστικών κύκλων ανά την

ύψηλιο. Τό γεγονός ότι ή καταγωγή του είναι (ούγγρο)εβραϊκή, δέν έχει - φυσικά - καμμία σχέση με την προκλητική αυτή άντιμετώπιση. Όυτε ή φασιστική του νοοτροπία, ούτε ή άντιμουςουλμανική του ρητορική συνιστούν πρόβλημα για τά ΜΜΕ, που σε άλλες περιπτώσεις είναι αυτά που έξουθενώνουν ανθρώπους για πολύ ήπιότερες συμπεριφορές και άντιλήψεις. Επίσης καμμία σχέση δέν έχει με την σαφή άντιπολεμική στάση του Ντέ Βιλπέν στό ζήτημα του Ιράν και των νεοσυντηρητικών διασυνδέσεων του Σαρκοζί (Άμπράμωφ, Τσέινι, κτλ). Όχι. Όλα αυτά είναι άσχετα, μήν σās πιάνει ή συνωμοσιολογία...

Ό Τσάβες στό πάρτυ του Λίβινγκστον

Ό πρόεδρος της Βενεζουέλας Ούγκο Τσάβες βρέθηκε πρόσφατα στην Βρετανία, καλεσμένος του Κέν Λίβινγκστον, δημάρχου του Λονδίνου, σε μία δημόσια συγκέντρωση με σημαίνουσες προσωπικότητες από τόν χώρο της μή καθεστωτικής Αριστεράς (Χάρολντ Πίντερ, Μπιάνκα Τζάγκερ, κ.ά.). Τού έπιφυλάχθηκε ύποδοχή ήρωα, ό ίδιος ό «κόκκινος Κέν» τόν άποκάλεσε «τό καλύτερο νέο που βγήκε από την Λατινική Αμερική εδώ και πολλά χρόνια», ενώ ό Τσάβες βρήκε την ευκαιρία να άναφερθεί στό Ιράκ (τό όνόμασε Βιετνάμ του 21ου αιώνα), στην ένδεχόμενη κρίση με τό Ιράν (τό όποιο, κατά τόν πρόεδρο της Βενεζουέλας, δέν σχεδιάζει πυρηνικά όπλα) και στόν... άγαπημένο του Τζώρτζ Μπους. Τόν άποκάλεσε γενοκτόνο και χειρότερο έγκληματία της ανθρωπότητας, μά και ό Λονδρέζος δήμαρχος δέν παρέλειψε να ύποστηρίξει τούς δίκαιους αυτούς χαρακτηρισμούς, λέγοντας ότι «ένιστε έχει άπόψεις για τόν Μπους όχι πολύ διαφορετικές από αυτές».

Έννοείται ότι ή συγκεκριμένη έπίσκεψη του Τσάβες δέν είχε καμμία σχέση με κείνη του 2001, όταν είχε έναγκαλισθεί τόν Τόνυ Μπλαϊρ και είχε παρακαθήσει σε τσάι της Βασίλισσας Έλισάβετ. Μετά την συμμετοχή της Βρετανίας στό Ιράκ, περιέγραψε τόν Μπλαϊρ ως «κύριο σύμμαχο του Χίτλερ» και ως εκ τούτου δέν έμεναν και πολλά περιθώρια για άβρότητα...

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ, ΗΘΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Όλοι οι λαοί που γνώρισαν την Κεμαλική βία ωφείλουμε να περάσουμε από έναν εθνικό κύκλο των διεκδικήσεων μας σε έναν υπερεθνικό περιφερειακό. Στην Ευρώπη έχουμε μια Ευρωπαϊκή ημέρα μνήμης των θυμάτων του Ναζισμού. Ωφείλουμε να καλύψουμε ένα μεγάλο ηθικό και πολιτικό κενό δεκαετιών καθιερώνοντας μια Ευρωπαϊκή ημέρα μνήμης των θυμάτων του Κεμαλισμού. Η ημέρα αυτή για πολλούς λόγους πρέπει να είναι η 19η Μαΐου. Οι Έλληνες ωφείλουμε να πρωταγωνιστήσουμε σε αυτό γιατί εμείς γνωρίσαμε τόσο την γενοκτόνα βία του Κεμαλισμού όσο και του Ναζισμού.

Η ιστορία των τελευταίων δεκαετιών έδειξε ότι η Στοκχόλμη αποτέλεσε πρωτεύουσα της Ειρήνης, της Δημοκρατίας, της Αλληλεγγύης των λαών. Θα προσκαλούσα τις Αρχές της πόλης και τους κατοίκους της, συνεχίζοντας αυτήν την κληρονομιά να αναδείξουν τον ηθικό ρόλο της πόλης τους δια μέσου μιας συνομιλίας αλληλεγγύης με τους λαούς της Μικράς Ασίας και της Μεσοποταμίας.

Οφείλουν να το κάνουν πολύ περισσότερο μια και η Αθήνα ακύρωσε αυτόν τον ιστορικό και φυσικό της ρόλο πέφτοντας πολύ χαμηλά. Να γίνει η Στοκχόλμη ηθική πρωτεύουσα της Ανατολικής Μεσογείου όπως ήταν δεκαετίες πριν για την Αφρική, για τον μεγάλο ηγέτη και ποιητή της ελευθερίας των λαών Αμίρκαλ Καμπράλ.

Μιχάλης Χαραλαμπίδης

**Πρόσθεση, όχι αφαίρεση
πολλαπλασιασμός, όχι διαίρεση
(Μιλᾶμε για λεφτά και μισελληνική προπαγάνδα)**

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Σταχυολογούμε τὰ χαρακτηριστικότερα:
 - «Εξιτώνεται ὁ θεσμός τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς πόλης - κράτους, τῆς ὁποίας κύριο χαρακτηριστικό ἦταν ἡ πολιτική συνειδητοποίηση τῶν πολιτῶν, μέ τὰ κρατικά μορφώματα στήν Ἐτρουρία, τή Φοινίκη καί τή Μέση Ανατολή».
 - «Ὁ φοινικικός καί ὁ ἑλληνικός ἀποικισμός ἀποδίδονται χωρῖς διαφοροποίηση ὡς πρὸς τόν χαρακτήρα τους (οἱ Φοινικεῖς ἴδρυν κυρίως ἐμπορικούς σταθμούς καί οἱ Ἕλληνες κυρίως ἀποικίες ἐγκατάστασης)».
 - «Ἀναφέρεται ὡς χαρακτηριστικό τῆς Αθηναϊκῆς Δημοκρατίας ὅτι δέν ὑπῆρχαν κόμματα καί δέν ἀναφέρεται ἡ ὑπαρξη ἀντίπαλων παρατάξεων».
 - «Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναφέρεται ὅτι ἀναγνωρίστηκε στό Συνέδριο τῆς Κορίνθου ὡς ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων (καί ὄχι ἡγήτης) - τό ἴδιο ἀναφέρεται καί γιά τόν Φίλιππο».
 - «Ἡ ἐλληνικότητα τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων ἀποδίδεται μόνο σέ διεκδίκηση καταγωγῆς ἀπό μυθικό ἥρωα (...) καί ἀγνοοῦνται ὅσα στοιχεῖα τήν ἀποδεικνύουν».

- «Δέν ἀναφέρεται ρητά ὅτι ὁ μυκηναϊκός πολιτισμός ἦταν ἑλληνικός πολιτισμός (...) Ὑποβαθμίζεται ἐπίσης ἡ σχέση του μέ τόν πολιτισμό τῶν γεωμετρικῶν χρόνων καθὼς ἀκόμα καί ἡ ἀρχιτεκτονική τῶν γεωμετρικῶν χρόνων παρουσιάζεται ὡς ἐπιρροή ἀνατολικῶν λαῶν καί δέν συνδέεται καθόλου μέ τήν ἐξέλιξη τοῦ μυκηναϊκοῦ μεγάρου».
 - «Δέν προσδιορίζεται ἡ ριζική συμβολή τῶν Ἑλλήνων στήν ἐξέλιξη τῆς ἀλφαβητικῆς γραφῆς μέ τήν προσθήκη τῶν φωνηέντων. Ἀντίθετα, ἀφήνεται νά ἐννοηθεῖ ὅτι τό φοινικικό διέθετε φωνήεντα».
 - «Δέν ἀναφέρονται τὰ σημαντικά κέντρα μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ στήν Κύπρο».

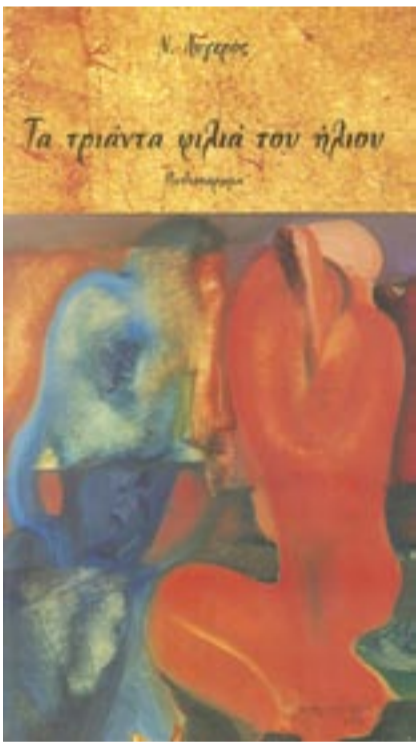

- Κι ἐδῶ, παιδιά, βλέπετε κάτι παλιομάγαζα...

Ἀναφέρεται μόνο ὅτι ἡ Κύπρος πῆρε πολλά στοιχεῖα ἀπό τόν μυκηναϊκό κόσμο.
 Ἀναφέρεται ἡ φοινικική ἀποικία Κίτιο στήν Κύπρο, καμμιά ὁμῶς ἑλληνική ἀποικία ἢ πόλη ὀνομαστικά».
 - «...Δέν τονίζεται ἡ σημασία τῆς ἀρχαίας ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας»
 - «Δέν ἀναφέρονται στοὺς Περσικούς πολέμους τὰ ὀνόματα καί ἡ συμβολή τῶν βασικῶν πρωταγωνιστῶν (...) ἐνῶ ἄλλοι ἀναφέρονται ἐπανειλημμένα τὰ ὀνόματα καί ἡ δραστηριότητα διαφόρων ἡγεμόνων τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου (π.χ. ὁ Ἀρτασίρ Α΄ Παπακάν τῶν Σαουσιδῶν).
 - «Ὑποβαθμίζεται κατ' ἐπανάληψη ἡ σημασία τῆς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου ὡς πηγῆς γιά τοὺς Περσικούς πολέμους, καθὼς γίνεται λόγος μόνο γιά ἀνακρίβειες καί μονομέρεια καί σέ καμμία περίπτωση δέν παρουσιάζεται θετικά ἡ συμβολή του (...) Ὁμοίως γίνεται ἐπανειλημμένη ἐπίκληση τῆς ὑποκειμενικότητας τοῦ Ξενοφῶντα ὡς ἱστορικοῦ (...) Τό ἔργο τοῦ Πολύβιου ὑποτιμάται ὡς ἱστορική πηγή».
 - «Ἡ τιμωρία τῶν Περσῶν χαρακτηρίζεται ρητά ὡς πρόσχημα τῆς συμμαχίας Φιλίππου καί ἑλληνικῶν πόλεων - κρατῶν».
 - «Ἀπουσιάζει σαφῆς ἀναφορά στήν ὑψηλή καλλιτεχνική ἀξία τοῦ Παρθενῶνα (γιά τόν ὅποιον ἀναφέρεται μόνο ὅτι ἦταν τό σπουδαιότερο ἀπό τὰ ἔργα στήν Ἀκρόπολη), ἐνῶ γιά τό Σινικό Τεῖχος π.χ. ἀναφέρεται ὀρθῶς ὅτι «εἶναι ἕνα ἀπό τὰ μεγαλύτερα τεχνικά ἔργα τῆς ἀνθρωπότητας».
 - «Ἀναφέρεται ὅτι οἱ Χριστιανοὶ διώκονταν κυρίως διότι ἀρνοῦνταν νά τιμῶσιν (κι ὄχι λατρέψωσιν) τόν αὐτοκράτορα».

«Ἡ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ ὀφειλόταν κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, στήν καλή τους ὀργάνωση (σελ. 229: "Ἀντίθετα μέ τίς ἄλλες θρησκείες πού δέν μπόρεσαν τελικά νά συγκρατήσωσιν τοὺς ὁπαδούς τους, οἱ χριστιανοὶ ὀργανώθηκαν ἀπὸ νωρίς...")».
Συμπερασματικά
 Ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι βεβαίως ἐξοργιστικά ἀλλά δέν εἶναι διόλου πρωτότυπα. Ἀποτελοῦν κατὰ κάποιον τρόπο τήν ἐπιτομή τῆς μισελληνικῆς ιστοριογραφίας καί ἔχουν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας καί σέ προηγούμενα πονηήματα τοῦ ἴδιου κύκλου ἀνθρώπων (πάντα μέ ἐπιδοτήσεις ἡμεδαπές κι ἀλλοδαπές, ἕνα πραγματικό παρακράτος μέ τήν ζουράρειο ἐννοια: ὅσοι παίρνουν τόν παρά ἀπό τό κράτος). Ἀναρωτιόμαστε λοιπόν κατὰ πόσον ἐπιδέχεται βελτίωση - ἐπιδιόρθωση ἕνα σχολικό ἐγχειρίδιο μέ τέτοιο περιεχόμενο, ὅπως θαυμάσια τό ἀνέδειξε ἡ ἀνάλυση τῆς κ. Κυρκίνη - Κούτουλα. Κατανοητό βέβαια τό πρόβλημα τῆς ἀπώλειας τῶν κονδυλίων, ὅπως ἀναφέρεται καί στό παραπάνω ἐγγράφο, ὁμῶς δέν εἶναι ἐξίσου σημαντική ἡ ὀρθή διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν - αὐριανῶν πολιτῶν; Θά μείνει αὐτή τελικά ἐρμαιη στά ὑποπατριωτικά συμπλέγματα τοῦ καθενός «ιστορικοῦ» πού βγάξει στυράκια καί μέ τό πού ἀκούει γιά ἑλληνική ἰδιαιτερότητα ἢ ἀξία; Τί ἄφησαν τελικά οἱ συγγραφεῖς στοὺς μουσουλμανοπαῖδες γιά νά περηφανεῦνται ὡς Ἕλληνες πολῖτες; Καί θά ἐπιτρέψει ἡ Πολιτεία τόν πολλαπλασιασμό τῆς συμπλεγματοτικότητας μέσα ἀπό τὰ σχολικά βιβλία;

Δελτίο τύπου
**Τα τριάντα φιλιὰ
του ἡλίου**

(Ν. Λυγερός)

Ὄταν ὁ συγγραφέας γράφει τα τριάντα φιλιὰ τοῦ ἡλίου δέν γράφει μόνο ἕνα συμβατικό μυθιστόρημα ἢ μία ποιητική συλλογή διηγημάτων, γράφει μία οπτική ὄπερα ὅπου ἡ ζωγραφική πῆρε τή θέση τῆς μουσικῆς. Το βιβλίον δέν εἶναι μία μυστική ἀναφορά στήν πρώτη ἐπανάσταση, μά ἕνα ἀφήγημα σε μια ἀπό τις ἀναστάσεις τοῦ λαοῦ. Ὁπως το βιβλίον δέν εἶναι παρά μόνο οἱ τριάντα σελίδες ἐνός ξεχασμένου ἡμερολογίου, δέν πρέπει νά το ἀγγίζουμε δίχως τὸ πνεῦμα τοῦ Kafka ἢ τῆ δομῆ τοῦ Kundera . Εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ μῦθου, τῆς ουσίας τῆς ἱστορίας. Δέν υπάρχουν ἡμερομηνίες, μόνο ἡμέρες. Δέν υπάρχουν ἐπώνυμοι, μόνο ἥρωες. Δέν υπάρχουν ἀνώνυμοι, μόνο ἀνθρώποι. Εἶναι ἡ ἱστορία μιας ἀναμενόμενης λήθης. Εἶναι ἡ μνήμη μιας ἀγνωστῆς θυσίας. Εἶναι τὰ ἴχνη ἐνός οράματος.

Κάθε πρόσωπο τοῦ βιβλίου εἶναι ἕνα κομμάτι ἐνός ἀνύπαρκτου λαοῦ στον ὁποῖο χρωστάμε τὴν ἐλευθερία τῆς σκέψης μας.
 Ὁ συγγραφέας συνδυάζει ἐρωτικές με πολεμικές σκηνές δίχως νά διαχωρίζει τὸν πόθο ἀπὸ τὸ πάθος. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἐργου, καταδικασμένοι εἰς ζωῆ, παλεύουν ἐναντίον τῆς τύχης γιά νά γράψουν τὸ πεπρωμένο τους. Ὁ καθέννας μόνος μέσα στήν ἐρημιά τοῦ πλήθους, βλέπει αὐτό που ὅλοι κοιτάζουν: τὸν μῦθο τῆς ἱστορίας. Καί ὁ καθέννας μαζί με τοὺς ἄλλους ζεῖ τὴν ἱστορία τοῦ μῦθου. Ζούμε μαζί τοὺς τὴ δύναμη τοῦ πολέμου καὶ τοὺς ἔρωτα ὅταν κάθε στιγμή εἶναι ἕνα κομμάτι ἀθανασίας. Το ἐπικό ὄφος γίνεται τρυφερὴ κίνηση μέσα στή νύχτα τῆς βαρβαρότητας. Τα τέρατα ἀντιστέκονται στα κτήνη γιά νά μὴν χαθεῖ ὁ ἀνθρώπος. Ὁ κλέφτης ἀντιπροσωπεύει τὸ νοητικό σχῆμα τοῦ Προμηθέα. Δέν υπάρχουν τα δικαιώματα πουνδεν διεκδικούμε. Πρέπει νά τα κλέψουμε ἀπὸ τὸν κατακτητή. Τα φαντάσματα τοῦ ἀγώνα ἀνήκουν στο παρελθόν ἀλλά ὄχι μόνο. Εἶναι τὰ ερείπια τοῦ ἄλλου ἀγώνα. Πόσες ἡττες γιά μια νίκη; Πόσες θυσίες γιά μια ζωῆ; Πόσοι θάνατοι γιά ἕνα ὄραμα;
 Ἀνο συγγραφέας ἐπικεντρώνεται στήν πρώτη ἐπανάσταση, δέν εἶναι γιά τὴ θυσία μά γιά τὸ ἔργο τῆς. Οἱ τότε αγωνιστές ἤξεραν πρὶν δώσουν τὴν πρώτη μάχη ποιο θα ἦταν τὸ τέλος τους. ἤξεραν ὅτι ἡ ἀντίσταση ἦταν πρόωγη. ἤξεραν ὅμως ὅτι πρέπει νά γίνει, ὄχι γιά νά νικήσουν μά γιά νά χάσουν, ὄχι γιά νά δοξαστούν μά γιά νά ξεχαστοῦν. Δέν υπήρχε ἄλλος τρόπος γιά νά σωθεῖ ὁ μῦθος. Δέν υπήρχε ἄλλος δρόμος γιά τοὺς καταδικασμένους. Διότι δίχως σταύρωση δέν θα υπήρχε ἀνάσταση.
 Το βιβλίον παρουσιάζεται ὡς κλειστό, ἀκόμα καὶ ἀπόκρυφο. Εἶναι ὅμως μία ἀνοιχτὴ δομῆ ὅπου ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά δημιουργήσει τὴ μνήμη τοῦ ξαναπαίζοντα ὄχι τὸν ρόλο τοῦ, μά ὁλόκληρο τὸ ἔργο τῆς ἱστορίας. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά νά ζήσει τὴ μνήμη μέσα στή λήθη καὶ ἐκτός χρόνου.

Κορώνα στό κεφάλι του(ς)

Ἡ κόρη τοῦ νῦν ἀντινομάρχη Ξάνθης, Μουσά Βιντινλί, σύμφωνα μέ τὴν παραπλεύρωσ ἑικονιζόμενη καταχώρηση, παντρεύτηκε στήν Κωνσταντινούπολη μέ τόν Τοῦρκο γιαντρά Ἀχμέτ Μπιτζίκ. Μακάρι νά ζήσουν καί νά εὐτυχήσουν τὰ παιδιά, μέ τίς εὐχές μας...
 Τί βγάξει ὁμῶς μάτι στίς εὐχές τῆς «Γκιουντέμ»; Ἡ προβαλλόμενη συγγένεια τοῦ γαμπροῦ (εἶναι ἐξάδερφος) μέ τόν Ντεβλέτ Μπαχτσελί, ἡγήτη τοῦ Ἐθνικιστικοῦ κόμματος τῆς Τουρκίας - τό ὅποιο εἶναι καί τό ἐκκολαπτήριο τῶν Γκρίζων Λύκων! Προφανῶς ἔχει τὴν (πολιτική) σημασία τοῦ γιά κάποιους, ἔτσι;

ÖMÜR BOYU
MUTLULUKLAR
 İskeçe Vali Yardımcısı Musa Vidinli'nin kızı Neriman Vidinli, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin kuzeni Op.Dr. Ahmet Bicik ile hayatını birleştirdi.
 15 Nisan'da İstanbul Bayrampaşa Belediyesi'nde düzenlenen sade bir evlilik töreni ile dünya evine giren çiftle mutluluklar dileriz.

ΕΠΙΠΛΩΜΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΙΘΩΝΙΑ
ΕΕΝΩΝ ΑΡΙΣΤΕΑ
Σάρτη Χαλκιδικῆς
τηλ. - τ/ο: 23750 94670, 6944547099
saristea@otenet.gr www.halkidiki.com/aristea

Προσφορά - Ἐκπτώση 10% στοὺς συνδρομητῆς τοῦ «Ἀντιφωνητή»

«Μακεδονία και η Σκοπιανή Απειλή Το Μακεδονικό από τον Βίσμαρκ στον Νίμιτς»

Κώστας Γκριτζώνας, «Μακεδονία και η Σκοπιανή Απειλή. Το Μακεδονικό Ζήτημα από τον Βίσμαρκ στον Νίμιτς» Επιμέλεια εκδόσεως Λαυρέντιος Ντετζιόρτζιο, Πρότυπες Θεσσαλικές Εκδόσεις, Τρίκαλα - Αθήνα 2006 • Σχήμα 17x24 εκ., Σελίδες 351, Τιμή 22,00 ευρώ • isbn 960-6683-00-1

Παρόλο που τα αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού διέπονται από φρόνημα έθνικης αυτοσυνειδησίας και διάθεση αντίστασης στις σκοπιανές επιβουλές, λέγεται το κατά πόσον το ζήτημα αυτό είναι γνωστό στο σύνολό του και κυρίως σ' εκείνες τις πτυχές του που προσδιόρισαν τη γέννησή του και την εξέλιξή του. Άλλωστε, είναι κι εκείνοι

—κάθε αποχρώσεως «προοδευτικού», «έκσυγχρονιστές», «ρεαλιστές», «πολυπολιτισμικοί κ.λπ.— που λίγο πολύ, αναπαράγοντας την προπαγάνδα των σκοπιανών, σπέρνουν τη σύγχυση και διαστρέφουν συστηματικά την πραγματικότητα με τη χρήση ξεκομμένων ιστορικών γεγονότων και αποσπασματικών θέσεων και απόψεων υπό το πρίσμα που κάθε φορά εξυπηρετεί τον σκοπό τους: την άμβλυνση του φρονήματος του λαού και την αποδοχή λύσεων δυσμενών ή και καταστροφικών για την Ελλάδα και ιδιαίτερας για την ελληνική Μακεδονία, που τόσοι επιβουλεύεις έποφθαλμιούν και δρουν για την άρπαγή της κρυφά ή φανερά.

Το βιβλίο επισκοπεί το μακεδονικό ζήτημα από τη γέννησή του, από τη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (Μάρτιος 1878) που ακολούθησε την ήττα της Τουρκίας κατά τον ρωσο-τουρκικό πόλεμο (Απρίλιος 1877 - Ιανουάριος 1878) και το Συνέδριο του Βερολίνου (Ιούνιος 1878), το οποίο τρεις μήνες αργότερα ανασκεύασε τη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, που δημιουργούσε τη Μεγάλη Βουλγαρία στην οποία περιλαμβάνονταν η Μακεδονία (έκτος Θεσσαλονίκης και Χαλκιδικής) και μέρος της Θράκης. Ο συγγραφέας παρακολουθεί εμπειριστικά την εξέλιξη του μακεδονικού ζητήματος έκτοτε έως σήμερα, τέλος του 2005, παραθέτοντας σπάνια ή σκοπίμως παρασιωπημένα ή άγνωστα στο ευρύ αναγνωστικό κοινό ντοκουμέντα.

Ο Κώστας Γκριτζώνας πραγματοποιεί την έπισκόπησή του μακεδονικού ζητήματος, αναφερόμενος: —στην προϊστορία του, από τη γέννησή

του μέχρι και τον μεσοπόλεμο, περίοδο κατά την οποία αναπτύσσεται η βουλγαρική επιβουλή τόσο υπό την όθωμανική κυριαρχία (Εξαρχία, δράση κομιτατζήδων κ.λπ.) όσο και υπό τα διάφορα καθεστήτα που διάγει το βουλγαρικό κράτος.

—στην πανσλαβιστική-τσαρική και μετά στη «διεθνιστική»-σοβιετική πολιτική της Ρωσίας, που σταθερά ευννοεί τις βουλγαρικές βλέψεις.

—στην πολιτική των δυτικών Μεγάλων Δυνάμεων, που ένεργούν πάντα με βάση τα συγκυριακά συμφέροντά τους και τις έκαστοτε μεταξύ τους ίσορροπίες.

—στον ρόλο της Κομμουνιστικής Διεθνούς και των βαλκανικών κομμουνιστικών κομμάτων, που εκ της άνυπαρξίας κατασκευάζουν αυθαίρετα «μακεδονικό έθνος».

—στον καθοριστικό ρόλο του ΚΚΕ μέσα από τις δράσεις του, τις επίσημες αποφάσεις του και τις έκαστοτε θέσεις της ήγεσίας του και των στελεχών του κατά τις διάφορες φάσεις του προβλήματος.

—στην εξέλιξη του μακεδονικού ζητήματος κατά τον β' παγκόσμιο πόλεμο και κατά τα έμφυλιακά και μετεμφυλιακά χρόνια, περίοδο στην οποία την επιβουλή κατά της ελληνικής Μακεδονίας διεκδικεί και ύφαρπάξει, υπό τη σοβιετική ύποσπηση, η τιτοϊκή Γιουγκοσλαβία με την ίδρυση της «Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας» και τη μόνιμη έκτοτε διεκδίκησή της «Μακεδονίας του Αιγαίου» από την Ελλάδα.

—στην περίοδο από το 1990 έως το 2005, όταν το μακεδονικό ζήτημα έχει να κάνει πλέον με το σκοπιανό κρατίδιο: την όνομασία του, τον άντρωτισμό του και τις επεκτατικές βλέψεις του κατά του πολιτισμού, της ιστορίας και των έδαφών της ελληνικής Μακεδονίας.

»Η γνώση της εξέλιξης του μακεδονικού ζητήματος μετά τον β' παγκόσμιο

πόλεμο», συνεχίζει ο συγγραφέας του βιβλίου, «βοηθά να κατανοηθεί γιατί οι ήγεσίες του κρατιδίου των Σκοπιών δεν πρόκειται να παραιτηθούν ποτέ από τις διεκδικητικές αξιώσεις τους επί της ελληνικής Μακεδονίας, όσον καιρό κι αν χρειαστεί να περιμένουν την ίκανοποίησή τους. Επίσης βοηθά να συνειδητοποιηθεί γιατί είναι από κάθε άποψη άδικαιολόγητος και έθνικα επιζήμιος ο έφηρσυχασμός των έκαστοτε ελληνικών Κυβερνήσεων σχετικα με αυτό το θέμα και η άτολμη και άναποφάσιστη άντιμετώπισή του από αυτές, φαινόμενα που όφείλονται άφενός στην ύποτιμηση της σοβαρότητας της πολύ σημαντικής αυτής έθνικης ύπόθεσης και άφετέρου στην άτολμία τους να άντιμετωπίσουν τις κάθε λογής πιέσεις και τους έκβιασμούς των φιλοσκοπιανών κυβερνήσεων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της Μεγάλης Βρετανίας και όποιων άλλων κρατών, οι όποιες σήμερα ακολουθούν πολιτική ύποσπησης των Σκοπιών, έπειδή αυτό ύπαγορεύουν τα συμφέροντά τους στον χώρο των Βαλκανίων κατά την χρονική περίοδο που διανύουμε και όχι μόνον!...».

Σέ έκτεταμένο παράστημα του βιβλίου παρουσιάζεται και άνतिकρούεται με τεκμηριωμένα και εύστοχα έπιχειρήματα ή προπαγάνδα περί «μακεδονικού έθνους», με την οποία οι σκοπιανοί προσπαθούν να παραπλανήσουν την κοινή γνώμη και τους άρμόδιους παράγοντες της διεθνούς Κοινότητας —κι έως τώρα σε μεγάλο βαθμό τό έχουν καταφέρει— για να δικαιολογήσουν τις αυθαίρετες πολιτισμικές, ιστορικές και έδαφικές διεκδικήσεις τους επί της ελληνικής Μακεδονίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΝΤΕΤΖΙΟΡΤΖΙΟ

Αλληλογραφούμε

Γεννηθήκα και μεγάλωσα στην Θράκη, στην αγαπημένη μου την Ξάνθη, την οποία αποχωρήστηκα στα δεκαοχτώ, για σπουδές. Έκτοτε περιμένω πως και πως τις ημέρες των διακοπών, για να επιστρέψω στην αγκαλιά της. Από την στιγμή που έφυγα στο εξωτερικό κατάλαβα πως το μέρος που μεγάλωσα είναι ένα κομμάτι του εαυτού μου ή, καλύτερα, ο ίδιος μου ο εαυτός! «Το μέτρο και το πάθος είν' η δικιά μου Ελλάδα, ούτε σωστό, ούτε λάθος... μια δροσερή λιακάδα είν' η δικιά μου Ελλάδα», τραγουδούσαν κάποτε οι Φατμέ. Αυτή η «δροσερή λιακάδα» της Θράκης την κάνει μοναδική!

Δροσερή λιακάδα ο καιρός στην Θράκη, μα δροσερή λιακάδα και οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων που ζουν σ' αυτήν. Οι πρώτες εκδρομές που με πηγαίνουν οι γονείς μου ήταν στα Πομακοχώρια. Υπήρχουν ακόμα οι φωτογραφίες μας με τον Πομάκο, που όργωνε το χωράφι του με το ζύλινο αλέτρι, με τα παιδιά με τις πολύχρωμες στολές, που με μαγεύανε. Τους βλέπαμε σαν κάτι μαγικό, χωρίς αυτούς η ζωή μας δεν είχε νόημα, ήτανε κομμάτι του εαυτού μας, της ταυτότητάς μας. Με τους άλλους μουσουλμάνους, αυτούς που μιλούνε τουρκικά, οι σχέσεις μας ήταν και είναι φαινομενικά άριστες, αλλά δεν ήταν ποτέ απόλυτα ειλικρινείς. Ο Ουλάς είναι ο παλιότερός μου φίλος: γνωριζόμαστε εδώ και εικοσιένα χρόνια, από τότε που είμαστε τεσσάρων χρονών νήπια! Δεν θα διστάσω ωστόσο να γράψω δημόσια πως η φιλία αυτή διατηρήθηκε χάρη στην δική μου υποχωρητικότητα. Ο παιδικός μου φίλος και οι δικοί του είναι άνθρωποι, έχουνε αιμα στις φλέβες τους, γι' αυτό και η φιλία μας ήταν και είναι αληθινή και ανεξίτηλη στον χρόνο. Και ο Κόντογλου έγραφε στο «Αϊβαλί η Πατρίδα

μου» πως οι Τούρκοι γεννηθήκανε στην Ανατολή, από την ίδια μάνα, και είναι φύσει συμπονετικοί άνθρωποι: ο πόλεμος είναι αυτός που θολώνει το νου. Όλα καλά μέχρι εδώ. Υπάρχει ωστόσο ένα πρόβλημα.

Ο παιδικός μου φίλος ποτέ δεν έμαθε σωστά ελληνικά. Η προφορά του είναι τουρκική, η παιδεία του τουρκική, το ίδιο και η συνειδήσή του. Το χειρότερο: νιώθει άντρωτος, όπως νιώθει και ο κάθε μουσουλμάνος που ζει στην ελληνική Θράκη! Τόσα χρόνια φιλίας αντέξαμε διότι δεν προκαλούσα. Μου κατηγορούσανε, αυτός και οι δικοί του, τους «Έλληνες» (!) που εκπαιδεύανε (όπως υποστήριξαν) Κούρδους αντάρτες στο Λαύριο, και αυτοί μετά σκοτώνανε μικρά παιδιά στην Τουρκία... και δεν απαντούσα. Μου λέγανε πως «εδώ ήτανε κάποτε Τουρκία», και πάλι δεν απαντούσα, τι να πω άλλωστε σε ανιστόρητους ανθρώπους, που έχουνε βάλει αντένες και πιάνουνε όλα τα τουρκικά κανάλια... «Η Βιστωνίδα», λέει, «είναι η απόδειξη ότι εδώ ήταν Τουρκία: σε ένα σημείο της Ξεπροβάλλει ο μινιαρές από το τζαμί του χωριού που βούλιαξε πριν πολλούς αιώνες στο νερό». Αυτά μαθαίνανε στον Ουλάς, στο μειονοτικό σχολείο όπου πήγαινε! Συγγενής του και ο γνωστός πρώην βουλευτής που δεν διάτασε να υποστηρίξει ότι «η ιστορία θα δείξει αν ο διωγμός των Ποντίων και των Μικρασιατών ήταν γενοκτονία», χωρίς να αντιδράσει σθεναρά κανένας Έλληνας πολιτικός!

Ο καθηγητής Γιανναράς, έγραφε πριν λίγες εβδομάδες στην επιφυλλίδα του, στην «Καθημερινή», κάποιες πικρές αλήθειες για την ελληνική Θράκη. Μπορώ να πω ότι έβαζε νερό στο κρασί του, και παρόλα αυτά κοντέψανε να τον κατασπαράξουνε οι γνωστοί διανοούμενοι που ελέγχουν τα μέσα (μαζικής!) ενημέρωσης στην χώρα μας. Αυτό είναι που με αναστατώνει εμένα σαν Θράκα, σαν γέννημα θρέμμα Ξανθιώτη: αυτοί που παίρνουν

αποφάσεις για τον τόπο μου δεν έχουνε την παραμικρή ιδέα για την κατάσταση που επικρατεί, και για τις πολύ λεπτές, εύθραυστες ίσορροπίες που διέπουν την σχέση Χριστιανών και Μουσουλμάνων.

Η πρόσφατη απόφαση του Γιώργου Παπανδρέου να προτείνει για μια τόσο σημαντική θέση στην Θράκη μια γυναίκα μουσουλμάνη, αυτή την συγκεκριμένη περίοδο που εκκρεμούν τόσο πολλά προβλήματα με την Τουρκία, είναι αφελής ή κατευθυνόμενη. Άδυνατώ να πιστέψω πως ο κύριος Παπανδρέου δεν έχει ιδέα για την δράση του τουρκικού Προξενείου την Κομοτηνή, και για το ότι η καθ' όλα σεβαστή κυρία που προτείνει για την υπερνομαρχία θα είναι φερέφωνο του υπουργείου εξωτερικών της Τουρκίας! Υπήρξε υπουργός εξωτερικών, δεν ενημερώθηκε ποτέ για τις ιστοσελίδες του αντίστοιχου τουρκικού υπουργείου, στις οποίες γίνεται λόγος για καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων εις βάρος της «τουρκικής» μειονότητας στη Θράκη; Το λέω από προσωπική πείρα, έζησα στην Θράκη, μεγάλωσα έχοντας φίλους μουσουλμάνους: μια ζωή υποχωρούμε, μια ζωή σκύβουμε το κεφάλι, για χάρη της φιλίας, της ειρήνης... οι ίδιοι γιατί δεν υποχωρούν ποτέ; Ούτε μία φορά!

Με φοβίζουνε πια οι ίδιοι μου οι συμπατριώτες: θαρρείς πως από τα θεσσαλικά Τέμπη και κάτω οι Έλληνες δεν γνωρίζουνε καν την ύπαρξη της Θράκης. Ας με συγχωρέσετε για αυτή την διαπίστωση, ζω από τον Οκτώμβριο στον νότο, και το λέω από προσωπική πείρα. Τα δε αθηναϊκά κανάλια, κρατικά και ιδιωτικά, έχουνε αναλάβει προσωπικά την «εκτόνωση» της έντασης στην σχέση με τους γείτονες... Αδέρφια θα αφυπνιστούμε ποτέ; Εμείς μπορεί να βγούμε καθαροί, τι θα γίνει ωστόσο με τις επόμενες γενιές, με τους απογόνους μας;

Κυριάκος Παπαδόπουλος, Ξάνθη

Μ πικελιές

§
Ο κόσμος μας είναι όργανωμένος
σε μπίζνες, σάν στρατόπεδο
έργασίας, διευθυνόμενο από
μοχθηρούς ενήλικες.
Άραγε αυτός ο πολιτισμός της
άγγαιρίας γίνεται ι' άλλάζει καμμιά
φορά ή δεν είναι πρόβλημα;
Ίδέες δεν υπάρχουν; Μάλλον
καί θέληση. Πώς θα μάς έρθει ή
έρεξη; Δεν σιχαθήκαμε ακόμα τις
φρικτές ζωές μας

§
Κάθε χρόνο προσθέτει
κι ένα βαρίδιο στή γραβάτα του:
Φέτος γράφτηκε στους ρόταρι!

§
Άντε, ρά πεδάνα.
Άλλά ποι θα μέ θάφετε, γαμώτο;
Πολύ σαριδωμένο μάρμαρο,
πράγματι πολύ, στά σημερινά
νεκροταφεία
Σκέφον μια νύχτα ρά θελήσεις ρά
σικαθείς πάνα!...
Τελικά τό άποφάσισα.
Δέρ θα πεδάνα!
Ή άσχήμια τόν ποιητή πάντα
τόν τρομοκρατεί περισσότερο

§
Στήν εποχή μας ακόμα και οι τάφοι
είναι ματαιόδοξοι
Θαμάζονται ποιός θα πρωτοφανεί
άπό τήν δημοσιá

Δόρ Σάντσο - VRIZO Ντιν
Γιακαμπόσο πούλα Βουλάιδοης
SUMO FUNDO Μπαμπατζιάρ

